

JÉZUS, A HŰSÉGES PAP

Január 29., szombat délután

Jézus Krisztus az igazi sátor főpapja, főpap mindazokért, akik hisznek benne mint személyes Megváltóban. Ezt a szolgálatot senki sem veheti el tőle. Ő az egyház főpapja is. (...)

Krisztus megtört testét adta áldozatul, hogy megválthassa Isten örökségét, és hogy új esélyt adjon a bűnösnek. „Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzen érettük.” (Zsid 7:25) Szeplőtlen élete és a golgotai halálban megmutakozó engedelmessége által Krisztus közbenjáró szolgálatot végzett a bűnbeesett emberiségért. Most pedig üdvösségünk Fejedelme közbenjár értünk mint győztes, aki most már saját jogaira hivatkozik. Teljes áldozatot hozott, és közbenjáróként végzi azt a munkát, amit önként vállalt: Isten elé viszi szeplőtlen érdemeinek tömjénezőjét népének imáival, bizonyosságtevéseivel és köszönő szavaival együtt. Mindezek az Ő feddhetetlenségének illatával jó illatként emelkednek az Atya elé. Krisztus áldozata teljes mértékben elfogadást nyer, és az Ő megbocsátása minden bűnt elfedez. – In: *Signs of the Times*, 1900. február 14.

Isten és ember között Krisztus az összekötő kapocs... Ő teljes feddhetetlenségét adja az imádkozó léleknek. Az emberért könyörög, az ember pedig, akinek mennyei segítségre van szüksége, önmagáért könyörög az Úr jelenlétében, viszont annak befolyására hagyatkozik, aki életét adta a viláért. Amikor elismerjük az Atya előtt, hogy értékeljük Jézus érdemeit, közbenjáró imáink elfogadást nyernek. Amikor a Fiú érdemei alapján közelítünk Istenhez, Ő magához vonz, átkarol mennyei karjával, miközben isteni karjával bekapaszkodik a végtelen Isten trónjába. Érdemeit jó illatú tömjénként helyezi a kezünkbe, hogy ezzel erősítse könyörgésünket. (...)

Igen, Krisztus az imádkozó közbenjáró, miközben ott áll ember és Isten között. És az áldások közbenjárója is Isten és ember között. – *That I May Know Him*, 76. o.

Számíthatunk szenvedésekre, mivel aki közösséget vállal vele a szenvedésben, annak majd közössége lesz Jézussal az Ő dicsőségében is. Krisztus lefizette a megbocsátás és a halhatatlanság árát a bűnös, veszendő emberért, a mi dolgunk azonban hit által elfogadni ezeket az áldásokat. Ha hiszünk benne, az igen biztos reménység fogja képezni lelkünk horgonyát. Meg kell értenünk, hogy Isten kegyelmére bizalommal hagyatkozhatunk, de nemcsak ezen a világon, hanem a mennyben is, mivel Ő drága árat fizetett a megmentésünk érdekében. Az engesztelésbe és a krisztusi közbenjárásba vetett hit fog megerősíteni, hogy megálljunk a ránk zúduló kísértések közepette. (...)

Nem a mi érdemeink alapján nyerjük el a mennyet, hanem Jézus Krisztus érdemei alapján... Ne önmagatokban bízatok, hanem abban, aki bement a kárpit mögé. – In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1896. június 9.

Január 30., vasárnap

A papok naponta szolgáltak a szenthelyen, a főpap pedig évente egyszer végezte a szentek szentjében az engesztelés különleges munkáját: a szentély megtisztítását. A bűnbánó bűnösök nap mint nap elhozták áldozatukat a templom ajtajához, és kezüket az áldozat fejére téve valótták meg a bűneiket. – *A nagy küzdelem*, 418. o.

Áronról, Izrael főpapjáról meg van írva: „És viselje Áron az Izrael fiainak neveit az ítélet hósenén, az ő szíve felett, amikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen.” (2Móz 28:29) Micsoda gyönyörű és ékesszóló jelképe volt mindez az Úr változhatatlan szeretetének egyháza iránt! Főpapunk, akit Áron jelképezett, szíven viseli gyermekei sorsát... Krisztus, a főpapunk egyedül áll az Ő isteni fenségében és dicsőségében tökéletes engesztelést szerezve a bűnért. A korábbi főpapok csupán előképek, jelképek voltak, amikor azonban Ő megjelent, többé már nem volt szükség a szolgálatukra... A kísértésnek kitett emberek emlékezzenek arra, hogy főpapunk van a menny-

ben, aki megindul gyarlóságainkon, mivel Ő maga is megkísértetett.
– In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1903. március 17.

A mennyei udvarokban Krisztus közbenjár egyházáért. Azokért könyörög, akiket saját vérén váltott meg. A múlt évek és évszázadok sosem csökkenthetik engesztelő áldozatának hatékonyságát. Sem élet, sem halál, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el bennünket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban mutatkozott meg. Ez azonban nem azért lehetséges, mert mi olyan szorosán kapaszkodunk bele, hanem azért, mert Ő tart bennünket erős karjával. Ha saját erőfeszítéseinktől függne az üdvösség, akkor nem nyernénk el. Azonban üdvösségünk tőle függ, aki ott áll minden ígérete mögött. Talán úgy érezzük, hogy csak gyengén kapaszkodunk az Úrba, azonban az Ő szeretete olyan, mint egy nagyobb testvér szeretete, és míg benne maradunk, senki sem szakíthat ki a karjai közül. (...)

Újból és újból elolvasom ezeket a szavakat, melyek oly sok biztosítékot tartalmaznak: „Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4:14–16) (...) Micsoda Megváltónk van! Ő feltámadott, és üdvözíteti mindazokat, akik hozzá jönnek. – *That I May Know Him*, 80. o.

Január 31., hétfő

A tizedrendszer Mózes napjai elé nyúlik vissza. Isten már akkor elvárta, hogy ajándékokat ajánljanak fel vallásos célokra, még mielőtt határozott rendszert adott volna Mózesnek. Már Ádám napjaiban is Isten követelményeinek eleget téve áldozataikkal kellett kinyilvánítani, hogy nagyra értékeli kegyeit és áldozatait. Majd ezt folytatták az egymást követő nemzedékek is. Ábrahám is eleget tett ennek, amikor tizedet adott Melkisédeknek, a magasságos Isten papjának... Az Úr nem kényszeríti az embert az adakozásra. Minden adományunk csakis önkéntes lehet. Nem akarja, hogy sajnálkozva adott áldozattal teljen meg a kincstára. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 393. o.

Isten soha sem hagyta magát tanúk nélkül a földön. Egy időben Melkisédek képviselte az Úr Jézust, hogy kinyilatkoztassa az ég igazságát, és folyamatossá tegye az Atya törvényét.

Krisztus szólt Melkisédeken, a magasságos Isten papján keresztül. Melkisédek nem Krisztus volt, hanem ő volt a világban Isten hangja, az Atya képviselője. Az összes elmúlt nemzedékeken át a Fiú szólt népéhez; Krisztus vezette őket, és Ő volt mindenkor a világ világossága. Mikor Isten Ábrahámot választotta igazsága képviselőjének, elvitte őt hazájából, távol rokonai körétől, és elkülönítette. Képmására kívánta alakítani őt és terve szerint tanítani. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1092–1093. o.

Ma is minden országban vannak őszinte emberek. A menny rájuk ragyogtatja fényét. Ha hűségesen megteszik azt, amit kötelességüknek tartanak, nagyobb világosságot kapnak, amíg – az Ószövetség Naámánjához hasonlóan – ők is erre a meggyőződésre jutnak: Nincs más Isten az egész földön. – *Próféták és királyok*, 253. o.

A pogányok között vannak olyanok is, akik tudatlanul imádják Istent, akikhez még nem jutott el valamiféle emberi közbenjárás, segítség útján a világosság. Nos, ők mégsem pusztulnak el. Bár nem ismerik Isten írott törvényét, de már hallották a hangját, mikor szól hozzájuk a természetben, és így tették meg, amit a törvény megkövetelt tőlük. Munkálkodásuk a nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek már megérintette szívüket, és felismerték, hogy Isten saját gyermekeinek ismerte el őket.

A népek és a pogányok közül a legmegalázottabbak mennyire meglepődnek, és milyen boldogok lesznek, amikor az Üdvözítő ajkáról ezeket a szavakat hallják fülükbe csendülni: „Amennyiben megcselekedtél egyel ez én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtél meg.” (Mt 25:40) Milyen boldogság tölti be a végtelen Szeretet szívét, mikor azt látja, hogy követői meglepődéssel és örömmel kapják fel a fejüket az Ő jóváhagyást kifejező szavaira! – *Jézus élete*, 638. o.

Február 1., kedd

Jézus a védőügyvédünk, főpapunk és közbenjárónk. Ilyen értelemben a hajdani izraelitákhoz hasonlóan a templom külső udvarában állva

várjuk a reménység áldásának teljeseését, Urunk, megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges megjelenését. (...)

Amikor a főpap belépett a szentek szentjébe, abba a helyiségbe, amely azt a szent helyet jelképezte, ahol Főpapunk ma könyörög értünk, és az oltáron bemutatta az áldozatot, más engesztelő áldozatra már nem is volt szükség. Amikor a főpap belépett közbenjárni a népért, minden szívnek meg kellett hajolnia Isten előtt, és bűnbocsánatért kellett könyörögnie. Krisztus halálakor, amikor a Bárány meghalt a világ bűneiért, az előkép találkozott a valósággal, és Főpapunk ekkor mutatta be a legértékesebb áldozatot. – *That I May Know Him*, 73. o.

Ez a szöveg úgy ábrázolja Jézust, mint aki szüntelenül az oltárnál állva áldozatot ajánl föl a világ bűneiért. Ő pap az igazi szenthelyen, amelyet az Úr és nem ember emelt. A zsidó szenthely árnyékszolgálatában nincs többé érték. Többé nem kell bemutatni a napi és évi áldozatot. Ezzel szemben a közbenjáró által végzett elfedező áldozat elengedhetetlen a folytonos bűnelkövetés miatt. Jézus Isten jelenlétében szolgál, kiontott vérét, mintegy megölt bárányét ajánlva föl. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1077. o.

Isten ezekre a leckékre tanította választott népét évezredekkel ezelőtt. Ezeket ismételték el jelképekben, hogy minden szívbe be legyen vésve az igazság működése, vagyis hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Minden vérző áldozat föláldozásánál, minden szertartásnál az a legfontosabb tanítás domborodott ki, hogy bűnbocsánat egyedül Krisztus vére által lehetséges. Mégis hányan hordozzák a gyötrelmes igát; milyen kevesen értékelik az igazság valóságát, cselekednek eszerint személyesen; s kérik maguknak az áldást az Isten Báránya vérebe vetett tökéletes hit által...

Az igazságszolgáltatás megköveteli az ember szenvedését. Jézus azonban Isten szenvedésével adózott. Neki nem volt szüksége engesztelő szenvedésre; értünk viselte el összes szenvedését. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 913. o.

Február 2., szerda

A pap elvégezte hivatalos teendőit. Karjába vette a gyermeket, és magasra emelte az oltár előtt. Majd visszaadta anyjának, és beírta

a „Jézus” nevet az elsőszülöttek névsorába. Fogalma sem volt arról, hogy a gyerek, akit karjában tartott, a menny Fejedelme, a dicsőség Királya. A pap... mit sem tudott arról, hogy ez a kisbaba az, akinek dicsőségét Mózes látni kívánta. Pedig nagyobb volt Mózesnél az a valaki, akit a pap karjában tartott; és amikor nevét bejegyezte, annak nevét írta be, akire az egész izraelita vallásrendszer épült. Ez a név a jogi alapja e vallási rendszer megszűnésének is, hiszen az áldozati rendszernek nem sokáig volt már szerepe: az előkép már-már találkozott az igazival, az árnyék a valósággal.

A dicsóság felhője eltávozott a szentélyből, de a betlehemi Gyermekekben ott rejtett az a dicsőség, amely előtt az angyalok leborultak. Ez az öntudatlan csecsemő volt az a megígért mag, akire az Éden kapujában felállított első oltár mutatott... Róla jövendöltek régóta a próféták. Ő volt minden nemzet vágya, Dávid gyökere és sarja, a fényes Hajnalcsillag. E gyámoltalan csecsemő neve, amelyet Izrael könyvtekercsébe bevezettek, az a név, amely testvérünknek hirdeti meg Őt, az elbukott emberiség reménysége volt. E gyerek, akiért megfizették a váltságpénzt, váltságdíjat fizetett az egész világ bűneiért. Ő volt az igazi „nagy papunk Isten háza felett” (Zsid 10:21), a „változhatatlan papság” (Zsid 7:24) feje, a közbenjáró, aki „a Felségnek jobbára” ült „a magasságban” (Zsid 1:3). – *Jézus élete*, 52. o.

Amikor megvalljátok bűneiteket, és megtértek hitetlenségetekből, Krisztus magára veszi a vétkeiteket, majd saját feddhetetlenségét és erejét adja nektek. Az összetört szívűeknek felkínálja szeretetének aranyolaját és kegyelmének gazdag kincseit. Akkor majd megláthatjátok, hogy ha éneteket Jézus érdemei alapján Istennek áldozátok, végtelen értéket nyertek, mivel a Megváltó feddhetetlenségének ruháját felöltve Isten fiaivá és leányaivá lesztek. Akik Jézus nevében könyörögnek bűnbocsánatért, megkapják, amit kérnek. A megtérés első szavai hallatán Krisztus saját vágyaiként viszi a mennyei trónus elé az aláztos imádkozó kérését, és így szól: „Én könyörögni fogok az Atyánál értetetek.” – *That I May Know Him*, 77. o.

Jézus szereti hűséges gyermekeit, és amikor benne bíznak, és teljes mértékben az Üdvözítőre hagyatkoznak, akkor Ő erőt ad nekik. Ő fog élni bennük, a Szentlélek megszentelő ihletését nyújtja nekik, mely létfontosságú lelkesítést jelent majd számukra. Munkálkodni fog

a képességeiken, segít abban, hogy akaratának engedelmeskedjenek, és jellemét tükrözzék. Akkor majd elmondhatják Pál apostollal együtt: „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20) – 13. levél, 1894. szeptember 27.

Február 3., csütörtök

Jézus tökéletes példát adott a gyerekeknek és a fiataloknak. Tanulmányozzátok Jézus Krisztust, a példaképet, hogy olyanok lehessetek, mint Ő: tiszták, szentek, büntelenek és szeplőtlenek. Tanulmányozzátok Jézus gyerekkorát. Ő volt Isten Fia, de a Biblia szerint amikor Jeruzsálemből visszatért a szüleivel, akkor „engedelmes volt” feljűk. (...)

A világ Megváltója azt tette, amire utasították, mivel az engedelmeség az igazi fenség egyik eleme. Senki sem lehet igazán jó és nagy, ha nem tanulta meg az alázatos engedelmességet. (...)

Ne feledjétek, hogy még nem fejeződött be jelleműnk formálása! Naponta fejlesztenetek kell a jellemet. Már itt szőjétek bele jószágot, engedelmességet, készséget, szorgalmat és szeretetet! A mennyei példaképhez hasonló jellemet alakítsátok ki! Képezzétek magatokat, hogy megszerezhessétek a szelíd és nyugodt lelkűletet, amely óriási értéket képvisel Isten szemében. Jobbá tehetétek a körülöttetek levő világot, ha mindenben jóra törekedtek. – *Our High Calling*, 264. o.

Az első négy parancsolat rámutat arra, hogy az embernek kötelessége szolgálni Urát, Istenét teljes szívvel, lélekkel és teljes erővel. Ez az ember egész lényét jelenti. Ennek érdekében oly lelkes szeretetre, olyan mély kedvességre van szükség, hogy ilyenkor az ember már semmit sem dédelgethet a lelkében, ami nem egyezik meg Isten akaratával. Tettei a menny kézjegyét hordozzák. (...)

Az emberek csak egyedűl Istennek szolgálhatnak, és csak Őt imádják... Mindaz, amit méltatlanul csodál az emberi elme, lényegében bálvány, amit Istennél többre tartunk.

Az örök Jehova élete önmagában van, hiszen Ő nem lett teremtvé, hanem Ő maga az élet forrása és fenntartója, ezért egyedűl Ő méltó az imádatra és hódolatra. Az embernek nincs megengedve, hogy másnak adja az első helyet, ami az érzelmeit és a szolgálatát illeti. Mindaz, amit

kedvelünk, és ami képes meggyengíteni Isten iránti szeretetünket, vagy ami átveszi a szolgálatunk helyét, valójában bálványunkká válik. – *Sons and Daughters of God*, 56. o.

Védőügyvédünknek, Krisztusnak nincs szüksége emberi erényre vagy emberi közbenjárásra. Ő a bűnök egyedüli hordozója, az egyetlen bűnért hozott áldozat. Csak Őt kell imádni, hiszen Ő egyszer s mindenkorra belépet a szentek szentjébe.

Krisztus az Atyát képviselte az emberek előtt, és most az Atya előtt képviseli választott gyermekeit, akikben helyreállította az isteni kép-mást. Ők Jézus örökségét képezik... Egyetlen pap vagy egyházi méltóság sem nyilatkoztathatja ki az Atyát Ádám egyetlen fia vagy leánya által. Az embernek csak egy védőügyvédje, közbenjárója van, aki megbocsáthatja a bűnöket. Szívünknek hálával kell megtelnie Isten iránt, aki engesztelő áldozatul adta Jézust a bűneinkért. Tanulmányozzátok azt a szeretetet, amelyet az Atya tanúsított irántunk. Ez a szeretet felbecsülhetetlen, felmérhetetlen. Csupán annyit tehetünk, hogy a Golgotára és a világ megalapítása óta megöletett Bárányra mutatunk. Ő a végtelen áldozat. Egyáltalán képesek vagyunk mi, emberek, megérteni vagy megmérni a végtelent? – *That I May Know Him*, 73. o.

Február 4., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, VII. köt., 930–931. o.